

F F/A B \flat C C 7 B \flat /F F

DET STAR TER PÅ EN FOR ÅRS DAG NÅR DET BLI'R MILDT I VET RET OG

A A 7 /C \sharp D M D M /C G/B G 7 C

VED ET MA GISK TRYL LE SLAG_ BLI'R GAM LE LÆNG SLEK NÆ RET_ SÅ

D/F \sharp D 7 G M G M /B \flat C G M /B \flat A/C \sharp D M

BØG OG BIRK OG LØN OG LIND_ DE SPRIN GER UD I SO LENS SKIN_ OG

B \flat G M C 7 F SUS^2 F

NE JER BLI'DT OG LE GER MED SE GE RET_ DET

Man ånder ind i dybe drag, mens safterne de stiger
og dette sanselige brag af drift og dufte pirrer.
De mål, man tænkte på at nå, dem ta'r man nu letsindigt på,
for livet det må leves, mens det spirer.

En sommerdag med heldagsregn er som en serenade.
Den drypper i et hyldehegn, og slår mod bær og blade
og før man ved det, ja, så går det over i et efterår,
hvor alting klæ'r sig ud som farvelade.

Snart står de, alle skovens træer, som sorte silhuetter,
og skutter sig mod vind og vejr i vinterkolde nætter
og dyr, man sjældent får at se, de sætter spor i nyhvid sne
i søgen efter mad, der aldrig mætter.

Det træ, man plantede i går, vil ikke blive fældet,
før der er gået hundred år, og nu'et er forældet.
Man selv forstøver, mens det gror, og tanken er så kæmpestor,
at man et øjeblik bli'r overvældet.

Men her på denne smukke dag, der har man nok at gøre.
Man saver ned og skærer af og lægger træ til tørre
og selvom man engang skal dø, så sætter man et lille frø,
der hen ad vejen vokser og bli'r større.

Der står de, lærk og løn og lind, og mellem deres grene,
er vores skæbne vævet ind, og ingen er alene.
For det er jordens åndedræt, der damper op fra løv og krat,
og alle liv får liv fra skovens vene.